Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PAOLA MENGOZZIJA,
predstavljeni 19. julija 2012 [1]

Zadeva C-286/11 P

Evropska komisija
proti

Tomkins plc

„Omejevalni sporazumi — Evropski trg pribora (fitingov) iz bakra in bakrenih zlitin — Globe — Solidarna odgovornost matične družbe za ravnanje hčerinske družbe — Pravilo ne ultra petita — Opredelitev tožbe na prvi stopnji — Neomejena pristojnost Splošnega sodišča — Upoštevanje vseh dejanskih okoliščin — Upoštevanje načela kontradiktornosti“

I – Uvod

1. Evropska komisija s to pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča z dne 24. marca 2011 v zadevi Tomkins proti Komisiji [2] (v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je bila za delno ničnо razglašena Odločba Komisije 2007/691/ES z dne 20. septembra 2006 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in člena 53 Sporazuma EGP (Zadeva št. COMP/F/38.121 – Pribor (fitingi)) [3] (v nadaljevanju: sporna odločba) – ki se je nanašala na omejevalni sporazum v obdobju med 31. decembrom 1988 in 1. aprilom 2004 o določitvi popustov in rabatov, vzpostavitvi mehanizma za usklajevanje podražitev, dodelitvi strank in izmenjavi poslovnih informacij na evropskem trgu pribora (fitingov) iz bakra in zlasti bakrene zlitine – ter s katero je bila hkrati znižana globa, ki je bila naložena družbi Tomkins plc (v nadaljevanju: Tomkins) in za plačilo katere je bila ta solidarno odgovorna s svojo hčerinsko družbo Pegler Ltd (v nadaljevanju: Pegler).

2. Splošno sodišče se je izrecno sklicevalo na sodbo Splošnega sodišča v zadevi Pegler proti Komisiji [4] – izrečeno istega dne v zvezi s tožbo, ki jo je vložila hčerinska družba družbe Tomkins in v kateri je Splošno sodišče razglasilo ničnost člena 1 sporne odločbe v delu, v katerem je bilo ugotovljeno sodelovanje družbe Pegler pri kršitvi med 31. decembrom 1988 in 29. oktobrom 1993, in znižalo globo, naloženo tej družbi, s 5,25 milijona EUR na 3,4 milijona EUR – in na podlagi tega preučilo posledice, ki jih je bilo treba izpeljati iz zadevne sodbe v zvezi z matično družbo Tomkins.

3. Čeprav je družba Tomkins sodelovanje družbe Pegler pri kršitvi izpodbijala le za obdobje pred 7. februarjem 1989 (in ne do 29. oktobra 1993, kot je to storila družba Pegler), je Splošno sodišče menilo, da odgovornost družbe Tomkins, ki kot matična družba družbe Pegler ni neposredno sodelovala pri sporazumu, ne sme presegati odgovornosti hčerinske družbe. Menilo je, da mu je bila predložena ničnostna tožba, ki naj bi vsebovala predloge z istim predmetom, kot je bil naveden

1 — Jezik izvirnika: francoščina.
2 — T-382/06, ZOdl., str. II-1157.
3 — UL 2007, L 283, str. 63.
4 — T-386/06, ZOdl., str. II-1267.

v predlogih tožbe, ki jo je vzporedno vložila družba Pegler, zato je zavrnilo kakršno koli kršitev pravila *ne ultra petita* in na podlagi tega v točki 1 izreka izpodbijane sodbe razglasilo tudi ničnost člena 1 sporne odločbe v delu, ki v zvezi z družbo Tomkins zadeva obdobje med 31. decembrom 1988 in 29. oktobrom 1993, v točki 2 zadevnega izreka pa znižalo globo, naloženo tej družbi, na 4,25 milijona EUR, od tega 3,4 milijona EUR solidarno z družbo Pegler.

4. Komisija v podporo svoji pritožbi navaja pet pritožbenih razlogov, ki se nanašajo na to, da je Splošno sodišče kršilo načelo *ne ultra petita*, na napačno ugotovitev, da sta imeli tožbi matične družbe Tomkins in njene hčerinske družbe Pegler isti predmet, na to, da Splošno sodišče ni upoštevalo dejstva, da je bila družba Tomkins del podjetja, ki je priznalo kršitev, na neobrazložitev in protislovnost izpodbijane sodbe ter, nazadnje, na kršitev načela kontradiktornosti in pravice do poštenega sojenja.

5. Družba Tomkins predlaga, naj se pritožba zavrne.

6. Stranki sta v predpisanih rokih odgovorili na pisno vprašanje Sodišča in nato na obravnavi 2. maja 2012 podali ustne navedbe.

II – Analiza

7. Že v uvodu moram povedati, da je treba po mojem mnenju drugi pritožbeni razlog Komisije sprejeti in delno razveljaviti izpodbijano sodbo. Menim namreč, da je Splošno sodišče napačno opredelilo predlog družbe Tomkins na prvi stopnji kot ničnostno tožbo, ki naj bi vsebovala predloge z istim predmetom, kot je bil naveden v predlogih vzporedne tožbe, ki jo je vložila družba Pegler. Zato bom najprej preučil ta pritožbeni razlog. V analizi bom predvsem pojasnil tožbene razloge družbe Tomkins v postopku pred prvostopenjskim sodiščem in potek tega postopka.

A – *Drugi pritožbeni razlog: napačna ugotovitev, da sta imeli tožbi matične družbe Tomkins in njene hčerinske družbe Pegler isti predmet*

8. Najprej je treba opozoriti, da je Komisija v členu 1 sporne odločbe ugotovila, da sta družbi Pegler in Tomkins med 31. decembrom 1988 in 22. marcem 2001 sodelovali pri kršitvi člena 81 ES. V členu 2(h) zadevne odločbe jima je zato naložila globo 5,25 milijona EUR, za plačilo katere sta bili matična družba Tomkins in njena hčerinska družba Pegler solidarno odgovorni.

9. Družbi Pegler in Tomkins sta pri Splošnem sodišču vložili ločeni tožbi zoper sporno odločbo.

10. Ni sporno, da je družba Pegler v zgoraj navedeni zadevi, v kateri je bila izdana sodba Pegler proti Komisiji, Splošnemu sodišču predlagala, naj razglasi ničnost sporne odločbe in, podredno, zniža globo, ki ji je bila naložena.

11. Naj ponovim, da je družba Tomkins s tožbo, ki jo je zoper sporno odločbo vložila 15. decembra 2006, predlagala razglasitev ničnosti zadevne odločbe in znižanje globe, ki ji jo je naložila Komisija s členom 2(h) te odločbe. Družba Tomkins je v podporo svoji tožbi navedla štiri tožbene razloge, pri čemer so prvi trije zadevali vprašanje pripisa odgovornosti za kršitev družbe Pegler družbi Tomkins, četrti pa „pravne napake in napačno ugotovitev dejstev pri izračunu globe“ [5]. Ta tožbeni razlog je bil razdeljen na dva dela: prvi je temeljil na napaki pri presoji, kar zadeva zvišanje globe v odvračilne namene na podlagi prometa družbe Tomkins, drugi pa na napaki Komisije pri opredelitvi trajanja kršitve družbe Pegler.

5 — Glej točko 3.4 in točko (b) predloga tožbe družbe Tomkins pred Splošnim sodiščem ter poročilo z obravnave tega sodišča, priloženo repliki na pritožbo (Priloga PB.5).

12. Kot je bilo navedeno v točki 23 izpodbijane sodbe, je družba Tomkins 22. decembra 2009 umaknila prvi, drugi in tretji tožbeni razlog ter prvi del četrtega tožbenega razloga.

13. Tako je moralo Splošno sodišče odločiti le še o drugem delu četrtega tožbenega razloga, ki se je sicer res nanašal na napačno opredelitev trajanja kršitve, vendar je spadal v okvir tožbenega razloga, katerega namen je bil znižati globo, naloženo družbi Tomkins.

14. Zato menim, da Splošno sodišče po tem, ko je družba Tomkins delno umaknila svoje tožbene razloge, ni moglo več šteti, da je bila pri njem vložena tožba za razglasitev ničnosti ugotovitve o kršitvi iz člena 1 sporne odločbe. Nasprotno, moralo bi ustrezno upoštevati dejstvo, da del tožbe, v katerem je družba Tomkins predlagala razglasitev ničnosti tega člena sporne odločbe, ni bil več utemeljen s tožbenimi razlogi ter da mu je družba Tomkins v skladu s členom 229 ES in členom 31 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 in 82 Pogodbe[6] vsekakor le predlagala, naj na podlagi svoje neomejene pristojnosti odloči o višini globe, ki jo je Komisija naložila v členu 2(h) sporne odločbe.

15. Splošno sodišče ni imelo možnosti izbiranja, ali naj predlog družbe Tomkins na prvi stopnji opredeli, kot je navedeno zgoraj, temveč bi ga moralo tako opredeliti.

16. Prvič, nobene postopkovne ovire ni bilo za to, da Splošno sodišče ne bi moglo ugotoviti, da mu je družba Tomkins, potem ko je umaknila večino svojih tožbenih razlogov, predlagala le, naj na podlagi pristojnosti, ki jo ima, spremeni višino globe.

17. Drži sicer, da „tožba v sporu polne jurisdikcije“ s Pogodbo ES ni določena kot samostojno pravno sredstvo, zato se zdi, da je treba za izvajanje neomejene pristojnosti upoštevati rok za vložitev ničnostne tožbe.[7] Zato predlog za spremembo, vložen po izteku tega roka, ni dopusten.

18. Vendar v obravnavani zadevi ni sporno, da je bil rok, določen v členu 230 ES, ob vložitvi tožbe družbe Tomkins pri Splošnem sodišču 15. decembra 2006 – preden je ta družba umaknila tožbene razloge v zvezi z nezakonitostjo člena 1 sporne odločbe – upoštevan.

19. Poleg tega Splošno sodišče – potem ko je družba Tomkins umaknila večino svojih tožbenih razlogov – tako opredeljenega predloga zadevne družbe ni moglo šteti za nedopustnega, saj je treba o dopustnosti tožbe odločati, ko je ta vložena[8], hkrati pa razglasitev predloga za nedopustnega – potem ko je stranka umaknila del tožbenih razlogov v podporo svojim predlogom, zlasti če je to storila zaradi pospešitve sodnega postopka – ne bi bila združljiva z načelom učinkovitega izvajanja sodne oblasti.

20. Poleg tega je mogoče v sodni praksi najti primere, ko so bili Splošnemu sodišču predloženi predlogi za spremembo neodvisno od kakršne koli ničnostne tožbe, sodišče Unije pa se je kljub temu brez zadržkov izreklo o utemeljenosti predloga.[9]

21. Drugič, dejstvo, da se je drugi del četrtega tožbenega razloga, ki ga je družba Tomkins vložila pri Splošnem sodišču, nanašal na napako pri opredelitvi trajanja kršitve, še ne pomeni, da je ta del poleg nestrinjanja z izračunom višine globe vključeval tudi predlog za razglasitev ničnosti člena 1 sporne odločbe, v katerem je bila ugotovljena kršitev člena 81 ES.

6 — UL 2003, L 1, str. 1.

7 — Glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 9. novembra 2004 v zadevi FNICGV proti Komisiji (T-252/03, ZOdl., str. II-3795, točki 22 in 25).

8 — Glej sodbe Sodišča z dne 27. novembra 1984 v zadevi Bensider in drugi proti Komisiji (50/84, Recueil, str. 3991, točka 8) in z dne 18. aprila 2002 v združenih zadevah Španija proti Svetu (C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 in C-22/01, Recueil, str. I-3439, točka 23).

9 — Glej v zvezi s tem predlog za znižanje globe, na podlagi katerega sta bili izdani sodba Splošnega sodišča z dne 6. maja 2009 v zadevi KME Germany in drugi proti Komisiji (T-127/04, ZOdl., str. II-1167) in sodba Sodišča z dne 8. decembra 2011 v zadevi KME Germany in drugi proti Komisiji (C-272/09 P, ZOdl., str. I-12789).

22. Drži sicer, da je trajanje kršitve skupni element, ki se uporablja pri ugotavljanju kršitve na podlagi člena 81 ES in pri določanju višine glob v skladu s členom 23(3) Uredbe št. 1/2003.

23. Čeprav je mogoče dopustiti možnost, da predlog Splošnemu sodišču, naj ugotovitev Komisije o kršitvi člena 81 ES razglasi za nično, lahko pomeni – včasih tudi implicitno – da se Splošnemu sodišču hkrati predlaga tudi odprava ali znižanje globe, ki jo je določila Komisija [10], obratno sklepanje po mojem mnenju ni sprejemljivo. Če bi namreč sprejeli tako rešitev, bi spor čezmerno presegel okvir, kot so ga določile stranke.

24. Poleg tega je v sodni praksi evidentiranih več zadev, v katerih je sodišče Unije v zvezi s tem upravičeno preučilo tožbene razloge, ki so se nanašali na pravne napake pri presoji trajanja kršitve, le zaradi znižanja globe, ne da bi bilo zato treba take napake preučiti še z vidika dejstva, da je Komisija ugotovila kršitev. [11]

25. Zdi se mi sicer – čeprav o tem nisem prepričan – da je Splošno sodišče želelo sprejeti skladno odločitev v obeh svojih sodbah, in sicer v izpodbijani sodbi in v zgoraj navedeni sodbi Pegler proti Komisiji. Ker je namreč razglasilo ničnost člena 1 sporne odločbe v zvezi s sodelovanjem družbe Pegler pri kršitvi med 31. decembrom 1988 in 29. oktobrom 1993 [12], se mu po mojem mnenju ni zdelo sprejemljivo, da ne bi enako ravnalo tudi v zvezi z družbo Tomkins, saj je menilo, da ji kot matični družbi ni mogoče naložiti večje odgovornosti kot njeni hčerinski družbi Pegler [13].

26. Čeprav se morda zdi taka želja popolnoma umestna, z njo ni mogoče utemeljiti izkrivljanja tožb, predloženih prvostopenjskemu sodišču. To sodišče ne glede na razloge, na podlagi katerih sprejme svojo odločitev, še zlasti ni pristojno za to, da poskuša namesto strank na primer omiliti pomanjkljivosti v njihovih tožbah ali odpraviti nedoslednosti v njih, ne da bi ob tem upoštevalo pravno varnost preostalih strank, saj s takim ravnanjem tvega samovoljnost svojih sodb.

27. Tretjič, iz tožbe, vložene pri Splošnem sodišču, izhaja, da že samo dejstvo, da je družba Tomkins znižanje globe predlagala v okviru drugega dela četrtega tožbenega razloga, zadostuje za potrditev sklepa, da je želela zadevna družba s tem predlogom sprožiti le uporabo neomejene pristojnosti Splošnega sodišča, kar je potrdila tudi na obravnavi pred Sodiščem.

28. Splošno sodišče bi moralo torej ob upoštevanju samega besedila tožbe ugotoviti, da je mogoče s tem delom tožbenega razloga utemeljiti le predloge družbe Tomkins za znižanje globe, ki jo je Komisija naložila v členu 2(h) sporne odločbe.

29. Ker je poleg tega družba Tomkins, potem ko je umaknila večino svojih tožbenih razlogov, ohranila le še prvi del četrtega tožbenega razloga, ki se je nanašal – naj še enkrat ponovim – na napačno oceno pri zvišanju globe v odvračilne namene, je očitno, da je lahko Splošno sodišče tak predlog razlagalo le kot poziv k uporabi neomejene pristojnosti, ki jo ima, ne da bi pred tem preučilo zakonitost sporne odločbe v zvezi z ugotovitvijo kršitve člena 81 ES.

10 — To je Sodišče tudi dejansko dopustilo v sodbi z dne 10. decembra 1957 v zadevi ALMA proti Visoki oblasti (8/56, Recueil, str. 179 in 191).

11 — Glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Sodišča KME Germany in drugi proti Komisiji (točke od 62 do 71); zgoraj navedeno sodbo Splošnega sodišča KME Germany in drugi proti Komisiji (točke od 100 do 105) ter sodbo Splošnega sodišča z dne 16. novembra 2011 v zadevi Sachsa Verpackung proti Komisiji (T-79/06, neobjavljena v ZOdl., točke od 179 do 181 in od 191 do 198) (v zvezi s to sodbo je bila vložena pritožba v zadevi Gascogne Sack Deutschland GmbH proti Komisiji (C-40/12 P), v kateri Sodišče še odloča).

12 — Čeprav sta bili sodbi izrečeni istega dne, Splošno sodišče v zadevi Tomkins proti Komisiji nenehno napotuje na svojo zgoraj navedeno sodbo Pegler proti Komisiji, kar jasno kaže na to, da zadnjenavedeno dojema kot predhodnico prve.

13 — V zvezi z vprašanjem odgovornosti družbe Tomkins, ki je neločljivo povezana z odgovornostjo družbe Pegler, glej mojo analizo tretjega pritožbenega razloga Komisije v točkah od 49 do 54 teh sklepnih predlogov.

30. Iz navedenega izhaja – kot je trdila Komisija v drugem pritožbenem razlogu – da se predmet predlogov družbe Tomkins v zadevi T-382/06 ne ujema s predmetom predlogov družbe Pegler v zadevi T-386/06, saj družba Tomkins po umiku večine tožbenih razlogov ni več predlagala razglasitve ničnosti člena 1 sporne odločbe.

31. Zato Sodišču predlagam, naj razveljavi točko 1 izreka izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče razglasilo ničnost člena 1 sporne odločbe v delu, ki se v zvezi z družbo Tomkins nanaša na obdobje med 31. decembrom 1988 in 29. oktobrom 1993.

32. Zato preostalih pritožbenih razlogov Komisije v delu, v katerem se nanašajo na razglasitev ničnosti iste točke izreka izpodbijane sodbe, ni treba preučiti.

33. Nasprotno, preučiti jih je treba z vidika predloga Komisije, naj Sodišče razveljavi tudi točko 2 izreka izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče znižalo globo, naloženo družbi Tomkins.

B – *Prvi pritožbeni razlog: kršitev pravila* ne ultra petita

34. Komisija v prvem pritožbenem razlogu navaja, da se lahko globe, naložene pravnim entitetam, ki so del enega podjetja, razlikujejo, tudi če se za del zadevnih glob naloži solidarna odgovornost. Zato naj solidarna odgovornost dveh entitet, ki sta del istega podjetja, ne bi vplivala na uporabo pravila, po katerem sodišče ne sme odločati *ultra petita*. Komisija je med obravnavo pred Sodiščem ponovila svoje stališče, da se prepoved odločanja *ultra petita* uporablja tudi pri izvajanju neomejene pristojnosti Splošnega sodišča.

35. Komisija poleg tega meni, da je Splošno sodišče storilo pravno napako, ker je o tožbenem razlogu v zvezi s trajanjem kršitve odločalo, ne da bi preučilo pravne trditve same družbe Tomkins glede datuma začetka kršitve, in se je namesto tega sklicevalo le na odločitev v zgoraj navedeni sodbi Pegler proti Komisiji.

36. Družba Tomkins trdi, da je Splošno sodišče le izvajalo neomejeno pristojnost v zvezi s sankcijami, kot to izhaja iz njegove sodne prakse, in sicer ob upoštevanju dejstev, ki so jih navedle stranke v postopku. Torej naj ne bi kršilo prepovedi odločanja *ultra petita*, saj naj bi imelo možnost odpraviti in/ali znižati globo.

37. Sam menim, da tega pritožbenega razloga Komisije ni mogoče sprejeti zlasti zato, ker pravilo *ne ultra petita*, po katerem so pristojnosti sodišča omejene le na vprašanja, ki mu jih predložijo stranke, praktično v ničemer ne vpliva na izvajanje neomejene pristojnosti sodišča Unije na podlagi člena 229 ES. [14]

14 — Glej v tem smislu točko 49 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca M. Poiaresa Madura v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 8. februarja 2007 v zadevi Groupe Danone proti Komisiji (C-3/06 P, ZOdl., str. I-1331).

38. Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da neomejena pristojnost Splošnemu sodišču omogoča, da poleg preprostega nadzora zakonitosti, na podlagi katerega je mogoče le zavrniti ničnostno tožbo ali razglasiti ničnost izpodbijanega akta, ta akt tudi spremeni – in sicer nadomesti presojo Komisije s svojo – tudi če ga ne razglasi za ničnega, pri čemer pa mora upoštevati vse dejanske okoliščine, če želi odpraviti, znižati ali zvišati naloženo globo. [15]

39. Tako je Sodišče v zgoraj navedeni sodbi Groupe Danone proti Komisiji zavrnilo pritožbeni razlog, ki je temeljil na trditvi, da je Splošno sodišče kršilo pravilo *ne ultra petita*, ker je spremenilo pravila uporabe količnika za olajševalne okoliščine, čeprav stranke v zvezi s tem niso predložile nobenega predloga, taka odločitev pa je bila utemeljena le z okoliščino, da je Splošno sodišče na podlagi člena 229 ES in Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, Prve uredbe o uporabi členov [81] in [82] Pogodbe, [16] ki jo je nadomestila Uredba št. 1/2003, pristojno za odpravo, znižanje ali zvišanje globe, ki jo je naložila Komisija, že na podlagi dejstva, da mu je bilo vprašanje o višini globe predloženo v odločanje. [17]

40. Taka presoja se zdi samoumevna, če funkcijo neomejene pristojnosti razumemo kot dodatno jamstvo podjetjem, da bo neodvisno in nepristransko sodišče opravilo maksimalen nadzor nad višino globe, ki jim je bila naložena. [18]

41. Sodišče je zadevno opredelitev neomejene pristojnosti Splošnega sodišča kot „dodatnega jamstva“ že potrdilo pri opredelitvi obsega pravic do obrambe podjetij pred Komisijo v zvezi z naložitvijo glob. [19]

42. V okviru te zadeve lahko taka pristojnost pomeni le, da lahko podjetja, ki so v celoti seznanjena z natančno višino globe, ki jo je določila Komisija, višino te globe pred Splošnim sodiščem izpodbijajo tako, da navedejo kakršno koli grajo v zvezi z zakonitostjo in primernostjo zadevnega izračuna, ki ga je opravila Komisija, ter tako z vsemi obrambnimi sredstvi – ki presegajo omejitve v zvezi z nadzorom zakonitosti – vplivajo na sodišče pri njegovi presoji ustrezne višine globe. [20]

15 — Glej v tem smislu sodbo z dne 15. oktobra 2002 v združenih zadevah Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, Recueil, str. I-8375, točka 692); zgoraj navedeno sodbo Groupe Danone proti Komisiji (C-3/06 P, ZOdl., str. I-1331, točka 61) in sodbo z dne 3. septembra 2009 v zadevi Prym in Prym Consumer proti Komisiji (C-534/07 P, ZOdl., str. I-7415, točka 86). Glej tudi sodbo Splošnega sodišča z dne 5. oktobra 2011 v zadevi Romana Tabacchi proti Komisiji (T-11/06, ZOdl., str. II-6681, točka 265). Iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice izhaja, da „med značilnosti sodnega organa z neomejeno pristojnostjo spada pristojnost, da tak organ spremeni vse dejanske in pravne vidike odločitve, ki jo je sprejel nižjestopenjski organ. Zlasti mora biti pristojen za preučitev vseh dejanskih in pravnih vprašanj, upoštevnih v sporu, ki mu je bil predložen v odločanje“ (glej nazadnje sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 27. septembra 2011 v zadevi Menarini proti Italiji, pritožba št. 43509/08, še neobjavljena v Recueil, točka 59).

16 — UL 1962, 13, str. 204.

17 — Glej zgoraj navedeno sodbo Groupe Danone proti Komisiji (točke 56 in od 61 do 63).

18 — Glej Mengozzi, P., „La compétence de pleine juridiction du juge communautaire“, *Liber Amicorum en l'honneur de Bo Vesterdorf*, Bruylant, Bruselj, 2007, str. 227.

19 — Glej sodbo z dne 28. junija 2005 v združenih zadevah Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji (C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, ZOdl., str. I-5425, točka 445). Glej tudi zlasti sodbi Splošnega sodišča z dne 6. oktobra 1994 v zadevi Tetra Pak proti Komisiji (T-83/91, ZOdl., str. II-755, točka 235) in z dne 20. marca 2002 v zadevi LR AF 1998 proti Komisiji (T-23/99, Recueil, str. II-1705, točka 200).

20 — Naj zaradi celovitosti še opozorim, da je Sodišče že večkrat potrdilo, da je namen nadzora, ki ga izvaja Splošno sodišče nad globami, ki jih naloži Komisija, preveriti ustreznost določene višine glob ob upoštevanju okoliščin spora, ki mu je bil predložen v odločanje. Glej v zvezi s tem zlasti sodbi z dne 16. novembra 2000 v zadevi Cascades proti Komisiji (C-279/98 P, Recueil, str. I-9693, točki 42 in 48) in v zadevi Mo och Domsjö proti Komisiji (C-283/98 P, Recueil, str. I-9855, točki 42 in 48).

43. Da bi bila ta funkcija dodatnega jamstva tudi dejansko učinkovita, mora biti Splošno sodišče v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 38 teh sklepnih predlogov, zlasti pooblaščeno za upoštevanje „*vseh* dejanskih okoliščin“ [21], tudi na primer okoliščin, nastalih po sprejetju odločitve, ki se izpodbija pred njim [22], česar pa mu omejitve v zvezi z nadzorom zakonitosti načeloma ne bi omogočale [23].

44. Splošno sodišče v obravnavani zadevi ni moglo spregledati svojih ugotovitev iz zgoraj navedene sodbe Pegler proti Komisiji v zvezi s hčerinsko družbo družbe Tomkins, v skladu s katerimi Komisija ni dokazala, da je družba Pegler med 31. decembrom 1988 in 29. oktobrom 1993 neposredno sodelovala pri kršitvi. Te ugotovitve, ki so temeljile na dokumentih iz upravnega spisa Komisije, je nedvomno mogoče opredeliti kot dejanske okoliščine v okviru presoj, opravljenih v izpodbijani sodbi, ki jih je Splošno sodišče v skladu z zgoraj navedeno sodno prakso smelo upoštevati.

45. V nasprotju s tem, kar je Komisija trdila med obravnavo pred Sodiščem, se Splošno sodišče v zvezi z obravnavanim vidikom ni sklicevalo na pravno sredstvo po uradni dolžnosti, kar naj bi bilo na podlagi sodb Sodišča z dne 8. decembra 2011 [24] prepovedano tudi pri izvajanju neomejene pristojnosti [25], temveč je le upoštevalo vse dejanske okoliščine iz spisa, torej tudi svoje ugotovitve iz vzporedne zadeve v zvezi s hčerinsko družbo družbe Tomkins, in na podlagi tega ocenilo ustreznost višine globe, naložene družbi Tomkins, kar je ta družba predlagala v drugem delu četrtega tožbenega razloga.

46. Poleg tega ni mogoče upoštevati niti graje Komisije v zvezi s tem, da Splošno sodišče zaradi ugotovitve solidarne odgovornosti družb Tomkins in Pegler ne bi smelo prezreti pravila *ne ultra petita*, kar naj bi veljalo tudi pri izvajanju njegove neomejene pristojnosti. Kot sem pravkar navedel, Splošnemu sodišču v tem okviru namreč ni bilo treba upoštevati tega pravila.

47. Zato predlagam, naj se prvi pritožbeni razlog Komisije zavrne.

21 — Moj poudarek.

22 — Glej v zvezi s tem sodbi Sodišča z dne 6. marca 1974 v združenih zadevah Istituto Chemioterapico Italiano in Commercial Solvents proti Komisiji (6/73 in 7/73, Recueil, str. 223, točki 51 in 52) in z dne 17. decembra 1998 v zadevi Baustahlgewebe proti Komisiji (C-185/95 P, Recueil, str. I-8417, točka 141) ter sodbi Splošnega sodišča z dne 29. aprila 2004 v združenih zadevah Tokai Carbon in drugi proti Komisiji (T-236/01, T-239/01, od T-244/01 do T-246/01, T-251/01 in T-252/01, Recueil, str. II-1181, točka 274) in z dne 18. julija 2005 v zadevi Scandinavian Airlines System proti Komisiji (T-241/01, ZOdl., str. II-2917, točka 227).

23 — S tem je mogoče pojasniti tudi na primer odločitev Sodišča v sodbi z dne 28. marca 1984 v zadevi Officine Bertoli proti Komisiji (8/83, Recueil, str. 1649, točka 29), v kateri je menilo, da tožbenega razloga tožeče stranke v podporo predlogu za znižanje globe sicer ni mogoče sprejeti, da pa je mogoče na podlagi nekaterih posebnih okoliščin obravnavane zadeve kljub temu utemeljiti znižanje globe zaradi upoštevanja načela pravičnosti.

24 — Zgoraj navedena sodba KME Germany in drugi proti Komisiji (točka 104) ter sodbi z dne 8. decembra 2011 v zadevi Chalkor proti Komisiji (C-386/10 P, ZOdl., str. I-13085, točka 64) in v zadevi KME Germany in drugi proti Komisiji (C-389/10 P, ZOdl., str. I-13125, točka 131).

25 — Ta trditev me ne prepriča popolnoma. Tudi če bi bilo treba razloge, navedene v sodbah, na katere se je sklicevala Komisija, razlagati v smislu prepovedi možnosti, da se Splošno sodišče po uradni dolžnosti sklicuje na pravna sredstva, se zdi, da se tak pristop ne sklada najbolje s pooblastilom, ki je podeljeno sodišču Unije in na podlagi katerega temu ni treba upoštevati omejitev v zvezi z nadzorom zakonitosti. Sodišče je v zvezi s tem na primer že odločilo, da lahko oceni ustreznost globe, tudi če tožeča stranka ni predložila predloga v zvezi s tem (glej zgoraj navedeno sodbo ALMA proti Visoki oblasti, str. 191, ter sodbi Splošnega sodišča z dne 12. julija 2001 v združenih zadevah Tate & Lyle in drugi proti Komisiji, T-202/98, T-204/98 in T-207/98, Recueil, str. II-2035, točki 22 in 164, in z dne 1. julija 2010 v zadevi AstraZeneca proti Komisiji, T-321/05, ZOdl., str. II-2805, točka 884, v zvezi s sodbo je bila vložena pritožba v zadevi C-457/10 P, ki je trenutno v obravnavi, zadeva AstraZeneca proti Komisiji (C-457/10 P), o kateri Sodišče še odloča. Menim, da lahko Splošno sodišče, če je mogoče na podlagi resnih indicev podvomiti o ustreznosti višine globe, zadevni znesek spremeni, če pri tem upošteva načelo kontradiktornosti (v zvezi s tem vprašanjem glej mojo analizo petega pritožbenega razloga v točkah od 63 do 81 teh sklepnih predlogov). V tej zadevi bi lahko po mojem mnenju s spremembo višine globe tudi *de facto* zagotovili „celovit nadzor nad dejstvi in uporabo prava“, kot je opredeljen zlasti v zgoraj navedeni sodbi KME Germany in drugi proti Komisiji z dne 8. decembra 2011 (točka 136), ki ga opravi nepristransko in neodvisno sodišče v zvezi z višino globe, naložene podjetjem.

C – Tretji pritožbeni razlog: okoliščina, da Splošno sodišče ni upoštevalo dejstva, da je bila družba Tomkins del podjetja, ki je priznalo kršitev

48. Komisija – ki se sklicuje na zgoraj navedeno sodbo Pegler proti Komisiji – meni, da zmanjšanje odgovornosti te družbe v zvezi s kršitvijo temelji na njenem statusu „speče družbe“, ne pa na dejstvu, da skupina Tomkins ni sodelovala pri kršitvi. Dejstvo, da družba Pegler za določeno obdobje mogoče ni bila prava naslovnica sporne odločbe v skupini, zadeva le to hčerinsko družbo in še ne pomeni, da je zato celotno podjetje razbremenjeno odgovornosti v zvezi s kršitvijo pravil o konkurenci. Torej naj Splošno sodišče ne bi moglo zakonito znižati globe, naložene družbi Tomkins za obdobje med 20. januarjem 1989 in 29. oktobrom 1993, na podlagi trditve, da je bila „odgovornost družbe Tomkins tesno povezana z odgovornostjo družbe Pegler“, saj naj bi se s tem oprlo na neobstoječo povezavo. Vsekakor naj tesna povezava med odgovornostjo matične in hčerinske družbe ne bi bila brezpogojno pravilo.

49. Popolnoma se strinjam s Komisijo, da tesne povezave med odgovornostjo družb Tomkins in Pegler, ki jo je ugotovilo Splošno sodišče, ni mogoče šteti za pravilo, ki bi ga bilo treba upoštevati v vseh okoliščinah, v katerih se matični družbi naloži odgovornost zaradi ravnanja njene hčerinske družbe.

50. Vendar to sploh ni vprašanje, Splošno sodišče pa ni v izpodbijani sodbi nikoli trdilo, da bi morale biti njegove ugotovitve splošno veljavne.

51. Kot je navedla družba Tomkins, ta pritožbeni razlog dejansko meji na poziv Sodišču, naj znova presodi ugotovitve dejanskega stanja, do katerih je prišlo Splošno sodišče v izpodbijani sodbi, pa tudi v zgoraj navedeni sodbi Pegler proti Komisiji, ki jo je izreklo istega dne in je že postala pravnomočna, saj se Komisija nanjo ni pritožila. Tak predlog je v okviru pritožbe seveda nedopusten.[26]

52. Tudi če bi bil ta pritožbeni razlog dopusten, bi bilo treba ugotoviti, da je neutemeljen.

53. Iz ugotovitev Splošnega sodišča namreč v bistvu izhaja, da je bila na podlagi sporne odločbe družbi Tomkins naložena solidarna odgovornost za plačilo globe le zaradi neposrednega sodelovanja družbe Pegler pri kršitvi. Ker je torej Splošno sodišče v zgoraj navedeni sodbi Pegler proti Komisiji in v točkah od 37 do 39 izpodbijane sodbe ugotovilo, da v sporni odločbi ni bilo dokazano, da je družba Pegler kot edina entiteta, navedena v zadevni odločbi, med 31. decembrom 1988 in 29. oktobrom 1993 neposredno sodelovala pri kršitvi, je bila s tem logično odpravljena tudi kakršna koli podlaga za solidarno odgovornost družbe Tomkins, ugotovljeno v sporni odločbi. Zato je lahko Splošno sodišče v izpodbijani sodbi upravičeno ugotovilo, da odgovornost družbe Tomkins ne sme presegati odgovornosti družbe Pegler (točka 38 *in fine*) in da je odgovornost prvonavedene družbe tesno povezana z odgovornostjo drugonavedene (točka 46).

54. Komisija ni poleg tega nič bolj kot v sporni odločbi navedla – in še manj dokazala – da bi lahko poleg družbe Pegler pri kršitvi med 31. decembrom 1988 in 29. oktobrom 1993 sodelovala še katera koli druga entiteta, kar bi lahko za zadevno obdobje povzročilo odgovornost matične družbe Tomkins za plačilo globe, ki ji je bila naložena s sporno odločbo.

55. Zato predlagam, naj se ta pritožbeni razlog zavrne.

26 — Glej zlasti sodbo z dne 3. maja 2012 v zadevi Comap proti Komisiji (C-290/11 P, točka 70 in navedena sodna praksa).

D – *Četrti pritožbeni razlog: neobrazložitev in protislovnost izpodbijane sodbe*

56. Komisija trdi, da izpodbijana sodba ni dovolj obrazložena, saj naj v njej ne bi bilo dovolj natančno pojasnjeno odstopanje od pravila *ne ultra petita*, ki naj bi ga prvič uvedlo Splošno sodišče. Poleg tega naj Splošno sodišče v točki 57 izpodbijane sodbe, ki se nanaša na multiplikator, ki se uporablja v odvračilne namene, ne bi bilo dosledno in natančno, saj je Komisijo pozvalo, naj sprejme ustrezne ukrepe v zvezi s solidarno odgovornostjo za plačilo globe, kar zadeva družbo Tomkins, ne da bi pred tem samo določilo višino globe.

57. Menim, da tega pritožbenega razloga ni mogoče upoštevati.

58. Prvega očitka ni mogoče sprejeti, ker – kot sem že pokazal v zgornjih ugotovitvah – Splošnemu sodišču pri izvajanju neomejene odgovornosti ni treba upoštevati pravila *ne ultra petita*. [27]

59. V zvezi z drugim očitkom moram opozoriti, da Splošno sodišče ni odločalo o prvem delu četrtega tožbenega razloga družbe Tomkins, ki se je nanašal na napako pri presoji v zvezi z zvišanjem globe v odvračilne namene, ker je družba Tomkins ta del umaknila.

60. Torej graja Komisije, kar zadeva presojo Splošnega sodišča v zvezi s tem delom tožbenega razloga – tudi če bi jo bilo mogoče sprejeti – ne bi v ničemer vplivala na razveljavitev točke 2 izreka izpodbijane sodbe, saj je s to točko določena višina globe, ne da bi bil ob tem spremenjen izračun iz sporne odločbe v zvezi z zadevnim zvišanjem v odvračilne namene.

61. Zato predlagam, naj se četrti pritožbeni razlog zavrne.

E – *Peti pritožbeni razlog: kršitev načela kontradiktornosti in pravice do poštenega sojenja*

62. Komisija meni, da je Splošno sodišče kršilo načelo kontradiktornosti in pravico do poštenega sojenja, saj naj ji ne bi dalo priložnosti za sprejetje stališča o njegovi nameri, da zniža globo, naloženo družbi Tomkins, na podlagi tožbenih razlogov, na katere se je sklicevala le njena hčerinska družba v zgoraj navedeni sodbi Pegler proti Komisiji.

63. Menim sicer, da je Splošno sodišče pri svoji presoji storilo postopkovno napako, ki se mi kljub vsemu ne zdi zadosten razlog za razveljavitev točke 2 izreka izpodbijane sodbe.

64. V zvezi s tem je treba opozoriti, da načelo kontradiktornosti, ki spada med pravice obrambe in katerega upoštevanje morajo zagotavljati sodišča Unije, v skladu s sodno prakso na splošno pomeni pravico strank v postopku, da se seznanijo s sodišču predloženimi dokazi in stališči ter o njih razpravljajo. [28] V istem okviru je Sodišče še odločilo, da bi bilo kršeno temeljno pravno načelo, če bi sodna odločba temeljila na dejstvih in dokumentih, za katere stranke – ali ena od njih – niso vedele in glede katerih zato niso mogle podati stališč. [29] Da bi se zadostilo zahtevam, ki se nanašajo na pravico do poštenega sojenja, je namreč pomembno, da imajo stranke možnost kontradiktorno razpravljati o dejanskih in pravnih okoliščinah, ki imajo odločilen vpliv na izid postopka. [30]

27 — Poleg tega menim, da je domneva, po kateri naj bi odstopanje od pravila *ne ultra petita* uvedlo Splošno sodišče z izenačenjem predmeta predlogov iz sodb družb Tomkins in Pegler, popolnoma neutemeljena, kar sem že tudi dokazal. Zato menim, da ni treba odločati o domnevni neobrazložitvi, ki naj bi spremljala okoliščino, da je Splošno sodišče uvedlo tako odstopanje.

28 — Glej v tem smislu sodbo z dne 2. decembra 2009 v zadevi Komisija proti Irski in drugim (C-89/08 P, ZOdl., str. I-11245, točke od 50 do 52 in navedena sodna praksa).

29 — *Ibidem* (točka 52 in navedena sodna praksa).

30 — Zgoraj navedena sodba Komisija proti Irski in drugim (točka 56) in sodba z dne 17. decembra 2009 v zvezi z revizijo v zadevi M proti EMEA (C-197/09 RX-II, ZOdl., str. I-12033, točka 41).

65. Vsaka stranka v postopku pred sodišči Unije ima ne glede na svoj pravni status pravico, da se spoštuje načelo kontradiktornosti. Zato se nanj lahko sklicujejo tudi institucije Unije, kadar so stranke v teh postopkih. [31]

66. Menim, da se sodišče Unije pri izvajanju neomejene pristojnosti ne more izogniti upoštevanju tega načela.

67. Sodišče je v zvezi s tem opozorilo na kontradiktornost postopka pred sodišči Unije tudi pri izvajanju neomejene pristojnosti na podlagi člena 229 ES [32], hkrati pa je še preverilo, ali je Splošno sodišče pri izvajanju pristojnosti v zvezi s spremembo višine globe, ki jo je naložila Komisija, upoštevalo pravice obrambe, med katere spada tudi načelo kontradiktornosti. [33]

68. Tak pristop izhaja iz upravičene skrbi, da izvajanje neomejene pristojnosti ne sme povzročiti preučitve dejstev ali meril, o katerih stranki nista imeli prave možnosti razpravljati. [34]

69. Kot sem navedel že v predhodnih pojasnilih v zvezi z neuporabo pravila *ne ultra petita* pri izvajanju neomejene pristojnosti Splošnega sodišča, lahko to sodišče pri preučitvi ustreznosti višine glob, ki jih je podjetjem naložila Komisija, upošteva vse dejanske okoliščine. Te okoliščine po mojem mnenju vključujejo tudi ugotovitve dejanskega stanja, do katerih je prišlo Splošno sodišče v sočasnih zadevah v zvezi z različnimi entitetami istega podjetja, kot se je to zgodilo v obravnavani zadevi.

70. Vendar je treba to pristojnost izvajati ob upoštevanju načela kontradiktornosti, ki ga Splošno sodišče v izpodbijani sodbi ni upoštevalo.

71. Za začetek je očitno, da se Komisija s tem pritožbenim razlogom ni omejila na grajo Splošnega sodišča, ker ji ni omogočilo, da bi se izrekla o samem načelu znižanja globe, naložene družbi Tomkins. Med postopkom pred Splošnim sodiščem je namreč dobila možnost razpravljati o tem vprašanju, na katero se izrecno nanaša drugi del četrtega tožbenega razloga družbe Tomkins.

72. Nasprotno, sporno ni niti to, da ni Splošno sodišče Komisije nikoli pred izrekom izpodbijane sodbe pozvalo k predstavitvi stališč o ugotovitvah iz zgoraj navedene sodbe Pegler proti Komisiji – ki se nanašajo na okoliščino, da hčerinska družba med 31. decembrom 1988 in 29. oktobrom 1993 ni neposredno sodelovala pri kršitvi – na podlagi katerih je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi znižalo globo, naloženo matični družbi. [35]

73. Nobenega dvoma ni o tem, da so bile v smislu sodne prakse, navedene v točki 64 teh sklepnih predlogov, ugotovitve iz zgoraj navedene sodbe Pegler proti Komisiji, kar zadeva trajanje sodelovanja hčerinske družbe pri kršitvi, z vidika izpodbijane sodbe „dejanske okoliščine, ki imajo odločilen vpliv na izid postopka“.

74. Vendar to še ne pomeni, da je treba zaradi kršitve načela kontradiktornosti razveljaviti sporno odločbo tudi v delih, katerih razveljavitev še ni bila predlagana v teh sklepnih predlogih, da je treba torej poleg točke 1 izreka zadevne sodbe razveljaviti še točko 2 zadevnega izreka.

31 — Zgoraj navedeni sodba Komisija proti Irski in drugim (točka 53) in revizija v zadevi M proti EMEA (točka 42).

32 — Glej zgoraj navedeni sodbi Chalkor proti Komisiji (točka 64) in KME Germany in drugi proti Komisiji z dne 8. decembra 2011 (C-389/10 P, točka 131).

33 — Glej zgoraj navedeno sodbo Groupe Danone proti Komisiji (točke od 70 do 83).

34 — Glej v tem smislu točko 56 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca M. Poiaresa Madura v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Groupe Danone proti Komisiji.

35 — Treba je opozoriti, da ni bilo pred Splošnim sodiščem nobene obravnave niti ni to v zvezi z zadevnim vprašanjem sprejelo nobenega ukrepa procesnega vodstva pred izrekom izpodbijane sodbe, ki je bila izrečena istega dne kot zgoraj navedena sodba Pegler proti Komisiji.

75. Kot izhaja iz sodne prakse [36], Sodišče Evropske unije v zvezi s tem na podlagi člena 58 svojega statuta preveri, ali kršitve postopka pred Splošnim sodiščem škodujejo interesom pritožnika.

76. V obravnavani zadevi ta preučitev zadeva vprašanje, ali bi stališča Komisije v zvezi s tem, da Splošno sodišče ne more upoštevati graje družbe Pegler glede trajanja sodelovanja te družbe pri kršitvi, ki je bila vzporedno predstavljena v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Pegler proti Komisiji – če bi se imela Komisija možnost o tem izreči – lahko vplivala na odločitev Splošnega sodišča, da zniža globo, ki je bila naložena družbi Tomkins v izpodbijani sodbi.

77. Menim, da je treba na to vprašanje odgovoriti nikalno.

78. Kot sem navedel že v analizi prvega pritožbenega razloga Komisije, je lahko Splošno sodišče pri izvajanju svoje neomejene pristojnosti upravičeno upoštevalo svoje ugotovitve iz zgoraj navedene sodbe Pegler proti Komisiji v zvezi s trajanjem neposrednega sodelovanja hčerinske družbe pri kršitvi in na podlagi tega odločilo o predlogu za spremembo, ki ga je vložila družba Tomkins.

79. Poleg tega – kot je bilo že navedeno v okviru preučitve tretjega pritožbenega razloga – Splošno sodišče ni storilo pravne napake niti z ugotovitvijo, da odgovornost družbe Tomkins za plačilo globe, ki jo je naložila Komisija, ob upoštevanju posebnih okoliščin zadeve ne sme presegati odgovornosti družbe Pegler.

80. Tudi če bi se torej Komisija pred Splošnim sodiščem lahko sklicevala na zadevne pritožbene razloge, ta stališča ne bi mogla vplivati na višino globe, določene v izpodbijani sodbi.

81. Glede na navedeno predlagam, naj se peti pritožbeni razlog Komisije zavrne in naj se zadevna pritožba tudi v celoti zavrne v delu, v katerem je Komisija predlagala razveljavitev točke 2 izreka izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče globo, naloženo družbi Tomkins, s 5,25 milijona EUR znižalo na 4,25 milijona EUR, od tega 3,4 milijona EUR solidarno z družbo Pegler.

III – Predlog glede pritožbe

82. Naj povzamem zgornje ugotovitve: kot sem navedel v točkah 30 in 31 teh sklepnih predlogov, je treba po mojem mnenju sprejeti drugi pritožbeni razlog Komisije in razveljaviti točko 1 izreka izpodbijane sodbe, s katero je bila razglašena ničnost člena 1 sporne odločbe v delu, ki je v zvezi z družbo Tomkins zadeval obdobje med 31. decembrom 1988 in 29. oktobrom 1993.

IV – Preučitev predloga družbe Tomkins

83. Člen 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča določa, da lahko Sodišče – če je pritožba utemeljena in razveljavi odločitev Splošnega sodišča – samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje, ali pa jo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

84. V obravnavani zadevi stanje postopka to nedvomno dovoljuje, zato lahko Sodišče dokončno odloči o zadevi. Preučiti je treba namreč le drugi del četrtega tožbenega razloga družbe Tomkins.

85. Kot sem že navedel, je družba Tomkins v tem delu zadevnega tožbenega razloga Splošnemu sodišču le predlagala, naj zniža globo, ki jo je Komisija naložila tej družbi v členu 2(h) sporne odločbe, zato njen predlog ni mogel povzročiti razglasitve ničnosti člena 1 zadevne odločbe v zvezi z ugotovitvijo kršitve, ki jo je storila družba Tomkins.

36 — Glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Irski in drugim (točka 61).

V – Stroški

86. V skladu s členom 69 Poslovnika, ki po analogiji velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 Poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Na podlagi člena 69(3) Poslovnika lahko Sodišče tudi odloči, da se stroški delijo, če vsaka stranka z enim ali več predlogi uspe samo deloma ali v izjemnih okoliščinah.

87. Ker je Komisija s svojimi predlogi uspela le deloma, menim, da je treba na podlagi člena 69(3) Poslovnika vsaki od strank naložiti, da nosi svoje stroške, nastale v postopkih na obeh stopnjah.

VI – Predlog

88. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj odloči:

1. Točka 1 izreka sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 24. marca 2011 v zadevi Tomkins proti Komisiji (T-382/06) se razveljavi.

2. V preostalem se pritožba zavrne.

3. Evropska komisija in družba Tomkins plc nosita vsaka svoje stroške, nastale v postopkih na obeh stopnjah.